

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Средец, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СРЕДЕЦ, II СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сирануш С. Артинян

при участието на секретаря Маринка Ж. Маринчева
като разгледа докладваното от Сирануш С. Артинян Гражданско дело № 20212170100310 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Хенрик Ибсен“, № 15, ет.6, представлявано от изп.директор Лилия Димитрова, чрез юрисконсулт В.Ц. против М. Ж. СТ., ЕГН *****, с адрес: гр.Средец, ***.

Ищецът твърди, че на 28.06.2015г. между „Провидент Файненшъл България“ ООД, ЕИК 202513690 и М. Ж. СТ. бил сключен Договор за потребителски кредит с номер 592640396, въз основа на който между страните възникнала облигационна връзка, като по силата на този договор кредитодателят отпуснал сумата в размер на 500 лева, а кредитополучателят се задължил да я върне, ведно с уговорените лихви и такси на кредитора, на 60 броя месечни вноски. Излага, че с положения от ответника подпис, същият удостоверява получаването на сумата предмет на договора, а кредитодателят бил изпълнил изцяло задълженията си по договора за кредит. Кредитополучателят не бил изпълнил всички свои задължения по договора и преустановил плащанията, като падежът на първата неплатена вноска настъпил на 24.11.2015г., а считано от следващия ден той изпадал в забава и дължал договорно обезщетение за забава, изчислен спрямо действащата законна лихва. Релевира, че крайният срок за изпълнение на договора настъпвал на 21.08.2016г., с което ставал изискуем целият неизплатен остатък от главницата, ведно със законната лихва за забава от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на задължението. Твърди се, че на 28.07.2016г. между „Провидент Файненшъл България“ ООД и „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД бил сключен договор за прехвърляне на вземания, като титуляр на вземането по договора за кредит станало именно дружеството ищец. „Провидент Файненшъл България“ ООД упълномощило цесионера „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД да уведоми длъжника М. Ж. СТ. за прехвърляне на вземането спрямо него, като в тази връзка ищецът бил изпратил препоръчана пратка чрез „Български пощи“ ЕАД на адреса, посочен в договора за кредит, където пощенският служител не открил длъжника, но открил лице, което било съгласно да получи пратката – пълнолетно лице от домашните му, което живеело на адреса на дата 17.10.2016г. Поради неизпълнение от страна на кредитополучателя на договорните му задължения, ищцовото дружество в качеството на цесионер по договора за

кредит, предявило претенцията си по съдебен ред и подало заявление по чл.410 от ГПК. По образуваното ч.гр.д.№ 167/2021г. имало издадена заповед за изпълнение, препис от която бил връчен при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът дал указания на заявителя за предявяване на установителен иск. Това обуславяло правния интерес да подаде иск за установяване на вземанията си, като претендира част от сумите, за които била издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 167/2021г. по описа на Районен съд – Средец, а именно: 353,15 лева – главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението и 74,34 лева – лихва за забава за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г. Отправя се искане да се постанови решение, с което да бъде признато за установено, че в полза на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД по отношение на М. Ж. СТ. съществуват следните вземания, обективирани в заповед за изпълнение, издадена по образуваното ч.гр.д.№ 167/2021г. по описа на Районен съд – Средец, а именно: 353,15 лева – главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението и 74,34 лева – лихва за забава за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г. Претендира разноски. С молба от 02.11.2021г. ищецът сочи, че претендираната главница в размер на 353,15 лева била формирана като разлика между предоставеното от кредитодателя „Провидент Файненшъл България“ ООД финансиране в размер на 500 лева и платената от ответника сума, разпределена за погасяване на главницата в размер на 146,85 лева, а периодът, за който се претендирала главницата бил от 22.11.2015г. до 21.08.2016г.

В законоустановения срок по чл.131, ал.1 от ГПК е ангажиран отговор на исковата молба от ответника М. Ж. СТ., чрез пълномощника адв.Г.С. – преупълномощен от особения представител адв.Ж.А.. Заявява се, че се оспорват предявените искове по основание и размер, като в тази връзка отправя искане за тяхното отхвърляне в цялост. Релевира се възражение за настъпила погасителна давност по отношение на исковата претенция за главница и лихва по договора. Счита процесния договор за недействителен, като излага, че била платена много по – голяма сума от отпуснати заем, налице били нищожни клаузи в договора и Общите условия, поради противоречие с добрите нрави и поради тяхната неравноправност. Отпусната в заем сума била 500 лева, а това което следвало кредитополучателя да върне било в размер на 1015,11 лева. Разликата между ГЛП по договора и нормативно установената законна лихва била над три пъти. Липсвало и еквивалентност на насрещните престации. Налице било неоснователно обогатяване с платената от ответника сума като разходи и възнаградителни лихви, а предвид нищожността на клаузата, полученото от ищеца за погасяване на дълга над размера на отпусната сума като главница се явявала платено без основание и подлежала на връщане. Твърди се, че процесният договор не отговарял на изискванията, предвидени в чл.11 от ЗПК. Договорните разпоредби за възнаградителна лихва били неравноправни и предвид това нищожни на основание чл.146, ал.1 от ЗЗП. Соочи се, че липсвало и индивидуално договаряне на процесните договорни клаузи. В отговора на исковата молба се излага, че противоречала на добрите нрави уговорката, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва. Клаузата за лихва накрънявала договорното равноправие между страните, противоречала на добрите нрави и била в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, поради което се явявала нищожна и не произвеждала правно действие. Предвид това задължение за нейното заплащане не било възникнало. Оспорва представения договор, ведно с двете приложения към него, както и формуляра за кандидатстване, както и че това ищецът да е предал процесната сума на ответника и известието за доставяне на „Български пощи“ ЕАД. Отправя искане за отхвърляне на исковата претенция.

Районен съд – Средец, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, съобразно нормата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото Договор за потребителски кредит № 592640396/28.06.2015г. се установява, че „Провидент Файненшъл България“ ООД е предоставило на М. Ж. СТ. заем в размер на 500 лева, като страните са уговорили такса за оценка на досие в размер на 25,00 лева, общ размер на фиксирана лихва в размер на 98,62 лева, представляваща 31,82 % годишно, като ГПР се равнява на 48,00 % или общо 123,62 лева, такса за услуга „кредит у дома“ в размер на 391,49 лева, посочен е общия размер на дължимата сума по кредита – 1015,11 лева, срок на договора – 60 седмици – т.е. до 21.08.2016г., размер на седмично плащане с изключение на последното – 16,92 лева и размер на последно плащане – 16,83 лева, като първото седмично плащане било дължимо на дата 05.07.2015г. В чл.27 от договора, страните постигнали съгласие, че с неговото подписване, ответникът потвърждава, че е получил пълния размер на кредита, уговорен в самия договор. В доказателствената съвкупност е приобщен формуляр за кандидатстване за кредит с параметрите на договора от 28.06.2015г., като същият е подписан от ответника. По делото е представен Договор за прехвърляне на вземания, сключен на 28.07.2016г. между „Провидент Файненшъл България“ ООД и „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, с който е продадено вземането на „Провидент Файненшъл България“ ООД на ищцовото дружество, обективизирано в Приложение № 1. Това се потвърждава от удостоверение от 26.05.2021г., подписано от упълномощено лице за „Файненшъл България“ ЕООД /с предишно наименование „Провидент Файненшъл България“ ООД/, от което става ясно, че вземането в размер на 574,35 лева, произтичащо от Договор за потребителски кредит № 592640396/28.06.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД и М. Ж. СТ., е прехвърлено на дружеството ищец. Налице е и потвърждение за извършената цесия от „Провидент Файненшъл България“ ООД, видно от което се потвърждава извършеното прехвърляне на вземания с договор от 28.07.2016г., както и се упълномощава ищеца да уведоми длъжника за извършената цесия от 19.06.2019г. Представено е и изпратено уведомление от 27.05.2021г. за извършеното прехвърляне на вземането до С., като в известието за доставяне е отбелязано, че е получено от съпругата на адресата – А.Х. А.а.

В настоящото производство е допусната Съдебно – счетоводна експертиза, от чието заключение се установява, че размерът на извършените от ответника плащания за погасяване на задължението му по договора за потребителски кредит е 340 лева, с които били погасени 21 броя вноски и 21-ва вноска частично. Прието е в заключението, че падежът на първата изцяло или частично неизплатена месечна вноска е 22.11.2015г. Сочи се, че размерът на остатъчното задължение по процесния договор по пера е както следва: 353,10 лева – главница, 44,31 лева – договорна лихва, 16,81 лева – такса оценка на досие, 260,89 лева – такса услуга кредит у дома, а размерът на лихвата за забава за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г. върху главницата – 107,31 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са искове по чл.422 от ГПК във вр. с чл.415, ал.1, т.2 от ГПК с материално правно основание чл.9 от ЗПП във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.240 от ЗЗД, във вр. с чл.86 от ЗЗД, във вр. с чл.99 от ЗЗД.

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 167/2021г., по описа на Районен съд - Средец, се установява, че по заявление на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 17/22.03.2021г. по чл.410 от ГПК срещу длъжника М. Ж. СТ. за вземанията, предмет на настоящия иск. Тъй като заповедта е приета за редовно връчена при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, на основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК е указано на заявителя да предяви иск за установяване на претендираната в заповедното производство сума в едномесечен срок от съобщаването. Искът е предявен в рамките на преклузивния срок по чл.415, ал.4 от ГПК по отношение на част от вземания, предмет на заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Предвид това е налице правен

интерес от предявления в настоящото производство иск по чл.422 от ГПК, което от своя страна обуславя неговата допустимост. Въпросната заповед е частично обезсилена с определение от 31.05.2021г., предвид това, че не е предявен в дадения срок установителен иск за претендираните вземания за договорна възнаградителна лихва и частично по отношение на вземането за лихва за забава.

Основателността на исковата претенция е обусловена от установяването при условията на пълно и главно доказване на следните материалноправни предпоставки: 1. наличие на валидно възникване на твърдяното облигационно правоотношение; 2. изпълнени на задължението за предоставяне на заемната сума; 3. изискуемост на претендираните вземания; 4. сключването на договора за прехвърляне на вземания, с който са прехвърлени претендираните вземания и фактът на уведомяването на ответника за извършеното прехвърляне на вземането за главница по договора за кредит.

В настоящото производство се установи наличието на облигационно отношение по договор за потребителски кредит № 592640396/28.06.2015г. между ответника и ищцовото дружество, в качеството му на цедент на прехвърлените му вземания от Провидент Файненшъл България“ ООД. От представения по делото договор за прехвърляне на вземания, удостоверението и потвърждението, се установи, че процесните вземания са прехвърлени на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, като относно факта на уведомяването на длъжника за извършената цесия – същият е уведомен чрез неговата съпруга, а отделно от това, доколкото препис от исковата молба, ведно с приложения към нея – включително и уведомителното писмо за прехвърлянето на вземанията, са връчени на особения представител, който го представлява в настоящото производство, съдът приема, че е уведомен за цесията, съобразно нормата на чл.99, ал.3 от ЗЗД. Още повече, че уведомяването на длъжника не е елемент от фактическия състав на договора за цесия, а има значение при изследване на противопоставимостта на цесията на длъжника /и на трети лица/, който може валидно и с погасителен ефект да плати на предишния кредитор преди уведомяването. В настоящия случай няма данни по делото да са извършени плащания към предишния кредитор след подаване на заявлението по чл.410 от ГПК, с което се претендират процесните суми, като такива оплаквания не са и правени.

Установи се също, че С. е усвоил уговорената в кредита сума в размер на 500 лева, тъй като същият е подписал процесния договор за потребителски кредит, с което е удостоверил получаването □, съобразно предвиденото в нормата чл.27 от същия. Липсват по делото ангажирани доказателства, че ответникът е погасил изцяло претендираната главница, като от приобщеното в настоящото производство заключение на Съдебно – счетоводна експертиза се установява, че дължимия остатък от главницата е в размер на 353,10 лева.

От съдържанието на процесния договор за потребителски кредит става ясно, че същият е сключен за срок от 60 седмици, считано от 05.07.2015г., като същият е изтекъл на 28.07.2016г., което обуславя неговата изискуемост.

Релевираното възражение от страна на особения представител, че вземанията за главница и лихва са погасени по давност, е неоснователно. Съобразно чл.110 от ЗЗД с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а в нормата на чл.111, б.„в“ от ЗЗД вземането за лихва се погасява с изтичането на тригодишна давност. Давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, съобразно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД. Предвид това вземането за главница се погасява при изтичане на петгодишна давност. В процесния случай, доколкото се претендира цяла остатък от кредита, давността е започнала да тече при настъпване на неговата изискуемост – 21.08.2016г. /изтичането срока на договора/, но същата е прекъсната преди нейното изтичане на дата 18.03.2021г. с подаването за заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК. Относно давността за лихвата за забава, доколкото същата е начислена за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г., тригодишната давност също е

прекъсната с подаването на заповедта за изпълнение на дата 18.03.2021г. преди нейното изтичане. Не се възприемат и възраженията за недействителност на договора. На първо място цитираната от особения представител съдебна практика е постановена по времето, когато в закона е липсвала законоустановена горна граница на договорната лихва при потребителските кредити, т.е. липсвала е императивна правна норма, регулираща размера на възнаградителната лихва, като единственото ограничение на свободата на договаряне на страните по този въпрос според чл. 9 ЗЗД са били правилата на добрите нрави. Понастоящем, обаче, такава горна граница за потребителските кредити е нормативно определена в чл. 19, ал. 4 ЗПК и това е 5-кратния размер на законната лихва, доколкото в ГПР на кредита се включват общите разходи за потребителя – лихви, възнаграждения и други. Отделно от това и възнаградителна лихва в настоящото производство от ищеца не се претендира. Относно доводите на особения представител за липса на погасителен план и недействителност на договора на основание чл.22 от ЗПК са изцяло неоснователни. С процесната сделка е уговорен фиксиран лихвен процент, като е посочен размера на всяка вноска и периодичността на нейното издължаване. Също така са посочени отделните компоненти, формиращи погасителната седмична вноска общо – главница, възнаградителна лихва и такси. Предвид това още при сключване на договора ответникът е бил наясно каква сума дължи на кредитора и какви компоненти включва. Ето защо на практика погасителния план е инкорпориран в съдържанието на самия потребителски договор. Не са налице и неравноправи клаузи в процесния договор, имащи отношения към претендираните в производството суми, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че нормативно определеното съдържание на договора е налице.

Не се установи в настоящото производство, че главницата е заплатената от ответника, като и такива твърдения не се въвеждат. Предвид това претенцията за главница в размер на 353,15 лева е основателна и следва да бъде уважена изцяло. Относно претенцията за обезщетение за забава на договорното задължение за главница за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г. в размер на 74,34 лева, от които 71,62 лева, начислена за периода от 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 2,72 лева, начислени от 14.07.2020г. до 12.03.2021г., същата е основателна, с оглед акцесорния □ характер спрямо вземането за главница, което е дължимо и по отношение на което се установи, че не е изпълнено в уговорените срокове и е настъпила изискуемостта на кредита. Видно от заключението на приетата в настоящото производство експертиза, се установява, че обезщетението за забава за исковия период е в размер на 107,31 лева, но доколкото се претендира сумата 74,34 лева, исковата претенция следва да бъде уважена в заявения размер

Относно разноските:

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК на разноски има право ищецът, като такива следва да му бъдат присъдени, а именно: 75,00 лева, представляваща платена държавна такса, 150,00 лева за заплатен депозит за възнаграждение на вещото лице и 200,00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение или общо сторените разноски в исковото производство са в размер на 425,00 лева. Следва да се присъдят и разноските в заповедното производство в размер на 25,00 лева за държавна такса и 50,00 лева за юрисконсултско възнаграждение или общо сторените разноски в размер на 75,00 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. Ж. СТ., ЕГН *****, с адрес: гр.Средец, ***, **че дължи на** „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Хенрик Ибсен“, № 15, ет.6, представлявано от изп.директор Лилия Димитрова, сумата от **353,15 лева** /триста петдесет и три лева и петнадесет стотинки/, представляваща главница по Договор за потребителски кредит №

592640396/28.06.2015г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК на 18.03.2021г. до окончателното ☐ изплащане и сумата от **74,34 лева** /седемдесет и четири лева и тридесет и четири стотинки/ - лихва за забава, начислена върху главницата за периода от 15.03.2018г. до 12.03.2021г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 17/22.03.2021г. по ч.гр.д.№ 167/2021г., по описа на Районен съд – Средец, II гр.състав.

ОСЪЖДА М. Ж. СТ., ЕГН *****, с адрес: гр.Средец, ***, да заплати на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Хенрик Ибсен“, № 15, ет.6, представлявано от изп.директор Лилия Димитрова, сумата от **425,00 лева** /четиристотин двадесет и пет лева/, представляваща съдебно деловодни разноси за исковото производство пред районния съд и сумата от **75,00 лева** /седемдесет и пет лева/, представляваща съдебно деловодни разноси по съразмерност за заповедното производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението може да бъде обжалвано от страните в двуседмичен срок от съобщаването му с въззивна жалба пред Окръжен съд – Бургас.

Съдия при Районен съд – Средец: _____